

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **F. H. K. é. T. R.**, zast. JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem, se sídlem Klatovy, Čs. legií 172/I, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2007, č. j. 8 Ca 36/2004 – 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2003, zn. O-178044, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 5. 2003, zn. O-178044, jímž byly zamítnuty námitky proti zápisu zveřejněného označení „m.“ do rejstříku ochranných známek.

Městský soud v Praze žalobu zamítl a svůj rozsudek opřel o přesvědčení, že barevné kombinované označení není způsobilé uvádět spotřebitele v omyl a nemůže být pokládáno za zaměnitelné s namítanou prioritně starší mezinárodní barevnou kombinovanou ochrannou známkou č. 730020, ve znění „M.“, zapsanou s dřívějším právem přednosti pro jiného majitele pro stejné nebo podobné výrobky.

Tento rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl v plném rozsahu kasační stížností, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti především namítá, že jeho a později přihlášená ochranná známka jsou zaměnitelné.

Následně Městský soud v Praze věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti; u něj byla tato věc vedena pod sp. zn. 4 As 63/2006. Nejvyšší správní soud ovšem spis Městskému soudu v Praze vrátil k dokončení řízení podle § 108 s. ř. s., neboť stěžovatel nebyl pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a Městský soud v Praze opomněl stěžovatele vyzvat k splnění této procesní podmínky. Posléze k výzvě městského soudu předložil stěžovatel plnou moc udělenou JUDr. Jiřímu Štanclovi, advokátu, se sídlem Klatovy, Čs. legii 172/I, datovanou dnem 14. 6. 2006 (Městskému soudu v Praze podle otisku prezentačního razítka došla dne 10. 4. 2007).

Usnesením ze dne 24. 4. 2007, č. j. 8 Ca 36/2004 – 85, Městský soud v Praze řízení o kasační stížnosti zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. V odůvodnění usnesení uvedl, že stěžovatele vyzval prostřednictvím jeho zástupce k zaplacení soudního poplatku do tří dnů od jejího doručení, a tato výzva byla zástupci doručena dne 29. 6. 2006. Ve stanovené lhůtě ani později však poplatek zaplacen nebyl. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno 27. 4. 2007; žalovanému bylo doručeno 30. 4. 2007 a tohoto dne také předmětné usnesení nabylo právní moci.

Toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností; věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod nadepsanou spisovou značkou (4 As 43/2007). V kasační stížnosti uvádí, že dne 7. 5. 2007 poplatek v kolkových známkách uhradil, a proto navrhuje zrušení usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *„nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví“*.

Podle § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích *„soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen“*.

Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích *„usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech“*

správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení“.

Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 – 110, (publ. pod č. 765/2006) uvedl, že právní úprava správního soudnictví vychází ze zásady, že rozsudek či usnesení soudu jsou v právní moci, pokud byly doručeny účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 5 s. ř. s.), a nezná opravné prostředky se suspenzivním účinkem, tj. opravné prostředky, jejichž podání by odkládalo právní moc napadeného rozhodnutí; naopak, kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí (tj. rozsudku i usnesení) krajského soudu (§ 102 s. ř. s.); podobně tomu je i u obnovy řízení (§ 111 s. ř. s.). Znamená to tedy, že účastník, který je povinen zaplatit soudní poplatek a tuto povinnost do vydání usnesení o zastavení řízení pro jeho nezaplacení nesplnil, jej musí dodatečně uhradit v časovém intervalu mezi vydáním usnesení a jeho doručením všem účastníkům řízení (ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích o nabytí právní moci nutno vzhledem k jeho jednoznačné dikci vykládat tak, že jím je míněna absolutní právní moc, nikoli pouze relativní právní moc ve vztahu k tomu účastníkovi řízení, který má soudní poplatek zaplatit); pozdější zaplacení soudního poplatku již samo o sobě (bez přistoupení určitých dalších specifických okolností) účinky usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nemůže odvrátit. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel byl k zaplacení soudního poplatku řádně vyzván, neučinil tak ovšem takřka celý rok od této výzvy; ve výzvě byl zároveň řádně poučen o následcích nezaplacení soudního poplatku. Soudní poplatek zaplatil až spolu s podáním kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení (7. 5. 2007, městskému soudu došlo dne 9. 5. 2007). Toto následné zaplacení soudního poplatku již ovšem nemůže zamezit důsledky usnesení o zastavení řízení, neboť k zaplacení došlo již po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

